

DE STOMME EN ZIJN ORGELTJE.

Een schraal ventje, dat in zijn jonge jaren ros moet geweest zijn. In zijn snor piepten immers nog steeds koppig enkele vaalgele pijltjes. Het mannetje had bijna geen kin, t.t.z. dat zijn kinnebeen opeens wegdook naar de uitspringende adamsappel. Lichtjes uitpuilende ogen, die steeds wantrouwig gluurden en bang uitkeken . . . Helaas, de man was stom. Alleen enkele onverstaanbare doffe klanken grollden moeilijk uit zijn keel, wanneer de stumperd de kwajongens naliep . . .

Op een laag stootkarretje, dat echter meestal voortgetrokken werd, een orgeltje, niet groter dan een gewone moderne vulkachel. De stomme was immers orgeldraaier om aan de karige kost te geraken . . .

Het orgeltje was bijna even stom als de meester. Inderdaad, hoeveel tongpijpen bleven niet toonloos, wanneer de oude bedelaar zijn deuntjes "maalde"? De stomme hoorde het niet, want hij was ook potdoof! . . .

Het scheen dat vroeger, boven de orgelkast, een bakje met afgerichte witte muizen stond. Smetloze muizen die af en toe op hand en arm van het ventje mochten defileren. Doch deze glanstijd in het bestaan van de stomme heb ik niet eens gekend . . .

Toen een wijsje “afgedraaid” was, ging het oudje de koperen centen afhalen. Dan . . . ja, dan gebeurde het dikwijls dat de ondeugende, onbewust wrede straatbengels een eindje ver met het karretje wegreden . . . En hoe het wanhopig mannetje alsdan potsierlijk dreigend de schavuiten nastoof. Neen, de hemel kan het getuigen, nooit heb ik deze zonde in het “kotje” van de Hazegraskerk moeten opbiechten . . .

Hoe komt het dat ik me nog steeds, na meer dan een halve eeuw, een paar wijsjes van het hakkelende orgeltje herinner?

Iedere vrijdagmorgen, om halfelf, deed de stomme de Ooststraat aan, waar alsdan het oud ateneum stond op de plaats van de huidige Albertschool. Ik zat toenmaals in de zesde klasse en had op dit uur tekenles met Ciessen, euh, pardon, met de heer Provoost.

Meneer de Professor, vergeef het me: de Stomme, zijn orgeltje en de astmatieke afgezaagde deuntjes hebben in mijn ziel diepere sporen nagelaten dan uw vervelende lessen. Misschien is het aan de Stomme te wijten dat ik nooit heb kunnen tekenen. Chi lo sa? . . .